

— en fjäril, i mnemosynens samtliga skimrande kulörer, och tillika, om vartannat, som dubbelexponerad *doppelgänger*, sorgmantelns skuggade horisont, landar lätt, lätt, så diminutivt lätt, i den täta, sträva axkronan på ett ståtligt flöjgrässtrå; stråets pendelrörelse ökar något, litet, litet, i sin frekvens, som om evighetens cykliska metronom plötsligt påminns om sin dova, tysta puls och flämtar till, stilla och blundande som i en vaken, liten dröm, i en oändligt större; fjärilens tunna, svarta huvudtentakler rör sig asymmetriskt och likväl repetitivt, som om trevande efter föda, njutning, eller vaksamt spanande efter hot . . . och där sitter den, fjärilen, vagt vajande, fram och åter, minimalt, som en antydan — eller om det är det perceptiva ögonparets egna, oupphörligt dialektiska kinetik, också med kognitionsreceptorerna och förförståelsen, som ger sken av rörelse? — när residuet av en ljummen junivind drar förbi, som ett förlorat minne av det som varit; och det som kommer åter; fjärilen håller balansen, där, i toppen av en imaginär tron utan undersåtar, bara multipla, parallella jämlikar, med sina vingar, fladdrar till, lite, så lite och lätt, likt ett språkfritt liv, och dess färger och mönster, i skimrande spel med det tunna, strålände ljus som träffar dem genom lövverk, så outsägligt vackra och

intrikata, tycks de för ett ögonblick beblandas med varandra och, så, utgöra en arkaisk skönhet, blott föreställd och anad; som en passerande förspråklig förnimmelse, av ett enda, sammanblandning och oscillativt; det som alltid är villkoret för allt liv — och inte liv; också nu, och fortsatt, fortsatt; grässtrået, beige-melerat och i flera gröna nyanser, med någonting brunaktigt, jord- och markbrunaktigt, vajar vidare i en lågintensiv, drömd hjärtaktig rytm, som inte kan fångas av händer eller skrift; flöjgrässtrået, ett av oräkneliga, enskilt namnlösa, namnfria, del av ett, har också denna vår och sommar, likt långt före och långt efter allt registrerande och namngivande liv, stigit upp ur marken, den långsamt myllrande och perforerade, genomsläppliga jorden, som ett fåfängt och samtidigt stoiskt försök att närma sig solen och dess utslungade och frånstötande begär; mot senhösten ska grässtrået vissna, torka ut, skrupna och långsamt segna ner mot och alldeles obemärkt multna sig in i jorden igen; vintern, och vinter på vinter, ska komma; och växtkraften då, sen, åter och igen, om och om igen, vila under det vita, nord- och skandinavisktplanetära drömtäcket — för att nästa vår, och nästa, nästa, försöka sträcka sig mot universums exogena, absolut yttersta, urlöd igen; nu, denna anonyma och upprepade försommarmorgon, gör det så, igen — för vilken, och vilken? och vilken? gång i ordningen? —; och delar av en daggdroppe, denna mirakulöst vanliga icke-entitet, rinner långsamt, långsamt, ja, bortom och hitom stratifierande tidsstruktureringsintervaller, stilla ner för stjälken, mot marken, in i gravitationens abstraktion; in i jorden, förnan, vars produktiva namn inte är känt eller det minsta erfaret av sitt föreställda upphov; ett horisontellt vidsträckt assemblage av uttorkade

löv, barr, fågelspillning, jord, sand, stenar, flisfragment, lera, leraktiga former, fukt . . . daggdroppen, daggdroppsdelen, blir längre och längre, tunnare och tunnare; somt absorberas av grässtråets finporiga stjälk, resterande och annat glider utdraget som en enskild livsföring ner mot sitt eget upphörande, som del av fuktat jordskikt; strax därunder, ut och in igen, maskar som långsamt och trögt rör sig in i och äter sig fram i labyrintiska gångar likt negativa, tomma rotsystem i sand, lera, stenar, jordsjok, rotslingor . . . bland ett myller av oupphörliga mikrober; allt fixerat av den tyngdskapande gravitationskraften, som hindrar att det hela upplöses i omkringvirvlande, svävande monader, särskilda från varandra som senkapitalistiskt liberalistiska subjektiviteter; fjärilen lyfter så från flöjgrässtråets axkrona, dess färger — beigegul, ljusljusgrön, rågbeige, vitgrågula strån, svarta frön — glimmar till i en skir stråle utslungad, immateriell sol, ja, en redan försvunnen, bortvinklad strimma, av den minimalt ändrade pendlingen som fjärilens frånskjut åstadkommer; den flyger egensymmetriskt och självklart, som i en okänd form av meandriskt montage hos en alldeles annan generell intelligens, i riktning mot solens tunt vittransparenta motljus och omvandlas så optiskt själv till vitt fladder, som till en spöklikt vit fjäril, likt andra vita spökfjärilar, mitt i dagens dag; den lägre himlen ljust, ljust ljusblå och molnen där ovanför svävar långsamt, långsamt förbi likt en för alltid främmande epok, som likväl skuggar allt under sig, tunt, ogreppbart tunt och inifrån; och de skogstäta höjderna, urgeologiska veck, våldsamma sammanstötningar, mjukt böljande av all tid, omätbar och tickande som en geokosmisk ovetskap, på andra sidan insjön: en gräns för blicken